

Rolnummers 2371 en 2372
Arrest nr. 59/2003 van 14 mei 2003

A R R E S T

In zake : de beroepen tot vernietiging van het decreet van de Franse Gemeenschap van 19 juli 2001 « tot bekrachtiging van de eindtermen zoals bedoeld in artikel 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren en tot organisatie van een procedure voor beperkte afwijking », ingesteld door de v.z.w. Schola Nova, de v.z.w. Ecole Notre-Dame de la Sainte Espérance en B. Van Houtte.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 23 en 22 februari 2002 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 25 februari 2002, hebben de v.z.w. Schola Nova, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1315 Incourt, rue du Brombais 11, en de v.z.w. Ecole Notre-Dame de la Sainte Espérance, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1050 Brussel, Eendrachtstraat 37, en B. Van Houtte, wonende te 1160 Brussel, Vrijwilligerslaan 29, beroep tot vernietiging ingesteld van het decreet van de Franse Gemeenschap van 19 juli 2001 « tot bekrachtiging van de eindtermen zoals bedoeld in artikel 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren en tot organisatie van een procedure voor beperkte afwijking » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 augustus 2001).

b. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 22 maart 2002 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 25 maart 2002, hebben de v.z.w. Ecole Notre-Dame de la Sainte Espérance, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1050 Brussel, Eendrachtstraat 37, B. Van Houtte, wonende te 1160 Brussel, Vrijwilligerslaan 29, en de v.z.w. Schola Nova, waarvan de maatschappelijke zetel gevestigd is te 1315 Incourt, rue du Brombais 11, aanvullende beroep tot vernietiging ingesteld van het decreet van de Franse Gemeenschap van 19 juli 2001 « tot bekrachtiging van de eindtermen zoals bedoeld in artikel 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren en tot organisatie van een procedure voor beperkte afwijking » (waarvan de bijlagen bekendgemaakt zijn in het *Belgisch Staatsblad* van 25 september 2001).

De vorderingen tot schorsing van dezelfde decretale bepalingen, ingediend door dezelfde verzoekende partijen, zijn verworpen bij het arrest nr. 103/2002 van 19 juni 2002, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 20 augustus 2002.

De Franse Gemeenschapsregering heeft twee memories ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 19 december 2002 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 22 januari 2003, enkel om de ontvankelijkheid te behandelen.

Op de openbare terechtzitting van 22 januari 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. R. Lefebvre, advocaat bij de balie te Dinant, voor de verzoekende partijen;
 - . Mr. J. Sambon, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsregering;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de verzoekende partijen

A.1.1. De verzoekende partij in de zaak nr. 2371, de v.z.w. Schola Nova, verantwoordt haar belang om in rechte te treden vanuit haar maatschappelijk doel, namelijk de kennis van het Latijn en het Grieks en van de cultuur in het algemeen bevorderen, en door het feit dat zij secundair onderwijs verstrekt in een door haar beheerde vrije instelling die niet is erkend, noch gesubsidieerd door de overheid. Zij herinnert eraan dat zij tussenkomende partij is geweest in het kader van het beroep tot vernietiging dat aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 49/2001 van 18 april 2001 van het Hof.

A.1.2. De eerste verzoekende partij in de zaak nr. 2372, de v.z.w. Ecole Notre-Dame de la Sainte Espérance, verantwoordt haar belang om in rechte te treden vanuit haar maatschappelijk doel dat erin bestaat katholiek onderwijs te verstrekken, hoofdzakelijk maar niet uitsluitend op het niveau van het lager onderwijs. De tweede verzoeker is de vader van leerlingen van die school, die zijn ingeschreven in het kleuter- en lager onderwijs.

Standpunt van de Franse Gemeenschapsregering

A.2.1. De Franse Gemeenschapsregering herinnert eraan dat het bestreden decreet het verlengde is van het decreet van de Franse Gemeenschap van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren. Beide decreten zijn alleen van toepassing op de instellingen die door de Franse Gemeenschap worden ingericht of gesubsidieerd. Artikel 9 van het bestreden decreet bevestigt dat indirect. De eindtermen zijn dus niet van toepassing op het onderwijs dat niet wordt ingericht, noch gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap.

Het onderwijs aan huis is geregeld bij de wet van 29 juni 1983 betreffende de leerplicht, op grond waarvan onderwijs aan huis mag worden verstrekt op voorwaarde dat dit onderwijs beantwoordt aan de voorwaarden die door de Koning zijn vastgelegd. Die voorwaarden zijn vastgelegd bij een besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 21 mei 1999, waarin gebruik wordt gemaakt van de techniek van regelgeving met verwijzing en waarbij het werkingsgebied *ratione materiae* van sommige bepalingen van het decreet van 24 juli 1997 wordt uitgebreid. Het is die uitbreiding waartegen de verzoekers bezwaar hebben. Het behoort niet tot de bevoegdheid van het Hof kennis ervan te nemen: de grondwettigheid van wettelijke bepalingen kan niet afhankelijk zijn van de wettigheid van verordenende bepalingen.

De Franse Gemeenschapsregering doet verder nog opmerken dat de verzoekers zich niet kunnen beroepen op een rechtstreeks belang omdat de toepassing van de eindtermen op het onderwijs aan huis wordt opgelegd door een andere norm met verordenende draagwijdte.

A.2.2. Indien het Hof ondanks dat bezwaar het verzoekschrift toch zou aanvaarden, is de Franse Gemeenschapsregering van mening dat het Hof, met toepassing van het fundamentele beginsel van de hiërarchie van de normen zoals geformuleerd in artikel 159 van de Grondwet, vooraf de grondwettigheid en de wettigheid van het besluit van 21 mei 1999 moet beoordelen. Het Hof zal bovendien rekening moeten houden met het feit dat het voor de decreetgever niet noodzakelijk hetzelfde is de eindtermen te bepalen voor het georganiseerd of gesubsidieerd

onderwijs, en normen vast te leggen voor de personen die onderwijs aan huis verstrekken of laten verstrekken. Het beroep dat is ingediend kan enkel voor dat tweede type van normen als ontvankelijk worden beschouwd.

A.2.3. De Franse Gemeenschapsregering merkt ten slotte op dat overeenkomstig artikel 1, § 6, van de voormelde wet van 29 juni 1983, de artikelen 10 en 11 van het besluit van 21 mei 1999 alleen betrekking hebben op de personen die het ouderlijk gezag uitoefenen over de kinderen die aan de leerplicht zijn onderworpen. Daaruit volgt dat de beide verzoekende verenigingen die zich voorstellen als inrichtende machten niet over het vereiste rechtstreeks belang beschikken.

Antwoord van de verzoekende partijen

A.3.1. In hun memorie van antwoord, neergelegd nadat het arrest nr. 103/2002 is gewezen, doen de verzoekende partijen gelden dat indien het Hof van mening is dat het bestreden decreet niet rechtstreeks van toepassing is op de niet-gesubsidieerde onderwijsinstellingen, de vraag blijft in welke mate dat decreet onrechtstreeks op hun van toepassing zou zijn. Indien men de redenering moet volgen van de Franse Gemeenschapsregering in verband met de vrijheid van de leerlingen om tijdens hun schooltijd voor een ander onderwijssysteem te kiezen, zou men daaruit kunnen afleiden dat alle onderwijsnetten, vrije of die welke door de overheid worden georganiseerd, impliciet ertoe gehouden zouden zijn dezelfde programma's en dezelfde leerstof te hebben teneinde het de leerlingen mogelijk te maken om aan wat men schooltoerisme zou kunnen noemen te doen. Op dat argument, dat overigens uit de tekst zelf van het bestreden decreet komt, antwoorden de verzoekende partijen dat, in zoverre de Franse Gemeenschap betoogt dat dit decreet niet van toepassing is op de niet-gesubsidieerde vrije instellingen, het bezwaar dat wordt opgeworpen in verband met de overgang van de leerlingen van de ene school naar de andere evenmin op hen betrekking heeft. Binnen de perken van dat *dubium* behouden de verzoekende partijen een minstens onrechtstreeks belang bij de voortzetting van de vordering tot vernietiging.

A.3.2. De verzoekende partijen vorderen dus in hoofdorde de vernietiging van het bestreden decreet en in ondergeschikte orde voor recht te verklaren dat het bestreden decreet, dat in samenhang moet worden gelezen met de wet van 29 juni 1983, het besluit van 29 mei 1999 en het decreet van 24 juli 1997, noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks van toepassing is op de verzoekende partijen in zoverre zij een onderwijs organiseren dat door de overheid noch erkend, noch gesubsidieerd wordt.

Ten aanzien van de draagwijdte van het beroep en het aanvullend verzoekschrift

A.4.1. In hun oorspronkelijk verzoekschrift vorderen de verzoekende partijen op algemene wijze de vernietiging van het bestreden decreet op zijn minst ten aanzien van de niet-gesubsidieerde onderwijsinstellingen. In het derde en vierde middel betwisten zij meer in het bijzonder de grondwettigheid van artikel 10, derde lid, en van artikel 11, § 2, tweede lid.

A.4.2. In een aanvullend verzoekschrift dat is verzonden bij aangetekende brief van 22 maart 2002 vorderen de verzoekende partijen bijkomend de vernietiging van artikel 9 van het bestreden decreet wegens schending van de artikelen 10, 11 en 24 van de Grondwet.

De partijen zijn van mening dat die vordering ontvankelijk is omdat het bestreden decreet onvolledig, zonder bijlagen, is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 augustus 2001, en volledig, met bijlagen, in het *Belgisch Staatsblad* van 25 september 2001, zodat de uiterste termijn om beroep in te stellen op 25 maart 2002 verstrijkt.

Er worden nieuwe middelen aangevoerd tegen artikel 9 van het decreet voor zover het in die zin moet worden geïnterpreteerd dat het de verzoekers uitsluit van het recht een afwijking te verkrijgen, wat een discriminerende behandeling inhoudt ten opzichte van de onderwijsinstellingen die door de Franse Gemeenschap erkend en gesubsidieerd zijn. Voor zover de bij het decreet goedgekeurde eindtermen indirect op de verzoekers van toepassing zijn krachtens de artikelen 4 en 10 van het voormelde besluit van 21 mei 1999, meer bepaald wat de leerstof betreft van de proeven die op grond van dat besluit worden ingericht, worden de verzoekers ongunstiger behandeld dan de erkende en gesubsidieerde instellingen indien zij geen afwijkmogelijkheid kunnen genieten.

A.4.3. De Franse Gemeenschapsregering betwist de ontvankelijkheid van dat bijkomend beroep.

Zij is in de eerste plaats van mening dat dit beroep laattijdig is, omdat het is ingediend meer dan zes maanden na de bekendmaking van het decreet van 19 juli 2001 in al zijn bepalingen, met inbegrip van artikel 9, in het *Belgisch Staatsblad* van 23 augustus 2001.

Zij betwist vervolgens het rechtstreeks belang van de verzoekende partijen om in rechte te treden tegen artikel 9 van het bestreden decreet dat enkel betrekking heeft op het door de Franse Gemeenschap gesubsidieerd onderwijs. Zij brengt de reeds in A.2 vermelde argumenten in herinnering.

Ten aanzien van de middelen

A.5.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 24 van de Grondwet. De verzoekers zijn van mening dat het niet-gesubsidieerd vrij onderwijs buiten de werkingssfeer van het bestreden decreet valt en dat dit blijkt uit de bekendmaking, in de memorie van antwoord, van de Franse Gemeenschap voor het Hof in de zaak nr. 1895, die aanleiding heeft gegeven tot het voormelde arrest nr. 49/2001, alsook uit de redenering van het Hof in dat arrest. Aangezien de voorwaarden die de overheid oplegt voor het behoud van de erkenning en subsidiëring niet gelden voor de instellingen van het niet-gesubsidieerd vrij onderwijs, is het ten onrechte en met miskenning van de vrijheid van onderwijs dat de Franse Gemeenschap beweert dat ook zij, op dezelfde lijn als het officieel en gesubsidieerd vrij onderwijs, door het bestreden decreet worden beoogd.

A.5.2. In het tweede middel worden het bestreden decreet de omvang van de reglementering inzake eindtermen en de daarmee samenhangende schending van de pedagogische vrijheid verweten. De verzoekers verwijzen naar het voormelde arrest nr. 49/2001. Zij onderstrepen dat het vanzelfsprekend is dat de vrijheid van het gesubsidieerd vrij onderwijs beperkter is dan die van het niet-gesubsidieerd vrij onderwijs. Voor dit laatste type van onderwijs is het grondwettelijke verbod van elke preventieve maatregel het beginsel dat strikt moet worden nageleefd. De verzoekers hebben kritiek op artikel 10, eerste lid, van het bestreden decreet, meer bepaald op de vaagheid en oneindige rekbaarheid van het verbod van elke afwijking met « als gevolg dat afbreuk wordt gedaan aan de samenhang van het onderwijssysteem ». Zij bekritiseren eveneens het volgende lid van het artikel, dat verschillende uitsluitingscriteria bevat zoals de afwijking die « de vrijheid [zou] beknotten van de ouders om hun kind het volgende schooljaar naar een andere school te sturen ». De verzoekers zijn van mening dat het binnen het opgelegde regelgevende systeem bijna onmogelijk wordt het leerplan van de administratie niet stap voor stap te volgen. Dat is overigens de niet verhulde bedoeling van de Franse Gemeenschap, zoals blijkt uit de memorie van antwoord die zij bij de Raad van State heeft ingediend en waarvan de verzoekers een kopie als bijlage toevoegen.

A.5.3. In het derde middel wordt artikel 10, derde lid, van het bestreden decreet aangevochten voor zover het geen afwijking toestaat aan een inrichtende macht wiens project de in de Grondwet vermelde rechten en vrijheden alsook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Verdrag inzake de rechten van het kind niet waarborgt. « Terwijl [het] Hof in zijn arrest nr. 10/2001 van 7 februari 2001 voor recht heeft gezegd dat het ongrondwettig zou zijn te weigeren een partij te financieren die kritiek zou hebben geuit op de filosofische of ideologische vooronderstellingen van het voormelde Europees Verdrag of op sommige van de bepalingen ervan, wil de Franse Gemeenschap, met miskenning van een veel fundamenteelere vrijheid, de ouders en de scholen die ze hebben gekozen ertoe verplichten die ideologie aan de kinderen bij te brengen, wat wordt bevestigd door artikel 6, 3° en 8°, van het voormelde decreet (‘ decreet taken ’ genoemd) van 24 juli 1997, in samenhang met artikel 4 van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 21 mei 1999 tot vaststelling van de voorwaarden om te kunnen voldoen aan de leerplicht door het verstrekken van onderwijs aan huis. Die uitdrukkelijke wil om de jeugd met de officiële ideologie van het regime te indoctrineren, met miskenning van het natuurlijke recht van de ouders, is eigen aan een totalitair regime. » De verzoekers geven verder nog voorbeelden, uit de bijlagen bij het decreet, van de expliciete ideologische oriëntatie van het officiële leerplan.

A.5.4. De verzoekers voeren ten slotte subsidiair een vierde middel aan dat gericht is tegen artikel 11, § 2, tweede lid, van het bestreden decreet, dat bepaalt dat « de afwijkingsaanvraag en haar bijlagen [...], op straffe van onontvankelijkheid, [...] [worden] ingediend [...] uiterlijk tien maanden voor de start van het schooljaar tijdens hetwelk deze van kracht moet zijn ». Zij onderstrepen dat in geen enkele overgangsbepaling is voorzien en gaan ervan uit dat het bijgevolg onmogelijk was voor het schooljaar 2001-2002 op regelmatige wijze een afwijkingsaanvraag in te dienen, wat een miskenning is van het gezag van gewijsde van het voormelde arrest van het Hof. Voor het schooljaar 2002-2003 moest de aanvraag vóór 1 november 2001 worden ingediend, terwijl de bijlagen bij het decreet, die onontbeerlijk zijn om de draagwijdte ervan te begrijpen, pas op 25 september 2001 in het *Belgisch Staatsblad* zijn bekendgemaakt. De termijn werd op die manier tot vijf weken teruggebracht, wat duidelijk een veel te korte periode is. De verzoekers oordelen dat dit des te onaanvaardbaarder is daar de decreetgever er meer dan vijf maanden over heeft gedaan om een nieuw decreet uit te werken en het in het *Belgisch Staatsblad* bekend te maken.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen

B.1. De artikelen 9, 10 en 11 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 19 juli 2001 « tot bekrachtiging van de eindtermen zoals bedoeld in artikel 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren en tot organisatie van een procedure voor beperkte afwijking » bepalen :

« Art. 9. Iedere inrichtende macht die onderwijs inricht dat wordt gesubsidieerd door de Franse Gemeenschap kan een aanvraag indienen om af te wijken van de leermethoden die staan omschreven in de eindtermen dewelke worden bekrachtigd in hoofdstuk I onder de voorwaarden en volgens de procedure zoals bepaald in dit hoofdstuk.

Art. 10. Geen enkele afwijking mag afbreuk doen aan de samenhang van het onderwijssysteem, zoals dit voortvloeit uit de uitvoering van de grondwettelijke onderwijsbeginselen.

Zij mag met name geen afbreuk doen aan de kwaliteit van het onderwijs, aan de basisinhoud of de gelijkwaardigheid van de diploma's of getuigschriften of nog de vrijheid beknotten van de ouders om hun kind het volgend schooljaar elders te laten school lopen.

Er mag geen afwijking worden toegestaan aan een inrichtend[e] macht wiens project de in de Grondwet vermelde vrijheden en rechten alsook het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden alsmede het Kinderrechtenverdrag niet waarborgt.

Art. 11. § 1. In de afwijkingsaanvraag :

1° duidt de inrichtende macht de leermethoden aan die zijn beschreven in de eindtermen en waarvan zij vindt dat deze te beperkend zijn om haar voldoende ruimte te laten haar pedagogische project uit te voeren; hierbij verduidelijkt ze in welk opzicht iedere leer methode deze uitvoering belemmert;

2° beschrijft de inrichtende macht alternatieve leermethoden die men zou moeten toepassen;

3° verantwoordt de inrichtende macht op welke wijze de vervanging die zij doorvoert, strookt met de in artikel 10 gestelde voorwaarden.

§ 2. De afwijkingsaanvraag preciseert de exacte referenties van de gevraagde opheffingen en invoegingen. Een afschrift van het pedagogisch project wordt bij de aanvraag gevoegd.

De afwijkingsaanvraag en haar bijlagen worden, op straffe van onontvankelijkheid, per aangetekend schrijven ingediend bij de Regering, uiterlijk tien maanden voor de start van het schooljaar tijdens hetwelk deze van kracht moet zijn. »

Ten aanzien van de draagwijdte van de beroepen

B.2. De verzoekende partijen vorderen de algehele vernietiging van het decreet van de Franse Gemeenschap van 19 juli 2001 « tot bekrachtiging van de eindtermen zoals bedoeld in artikel 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren en tot organisatie van een procedure voor beperkte afwijking », tenminste ten aanzien van de niet door de overheid gesubsidieerde onderwijsinstellingen, evenals ten aanzien van de ouders die thuis aan hun kinderen persoonlijk onderwijs verstrekken of door anderen laten verstrekken.

Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden geschonden zijn, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

De middelen die aan de genoemde vereisten voldoen zijn uitsluitend gericht tegen de artikelen 10 en 11, § 2, tweede lid, van het bestreden decreet. De beroepen dienen dienovereenkomstig te worden beperkt.

Ten aanzien van de uitbreiding van het beroep

B.3. De verzoekende partijen hebben een aanvullend verzoekschrift ingediend waarin zij de vernietiging vorderen van artikel 9 van het bestreden decreet.

In zoverre een dergelijk verzoekschrift een nieuw middel zou bevatten, is het niet ontvankelijk omdat het middel gericht is tegen een bepaling die niet wordt aangevochten in het oorspronkelijk beroep, wat erop neerkomt dat het beroep wordt uitgebreid.

In zoverre het verzoekschrift een nieuw beroep tot vernietiging zou instellen, is het evenmin ontvankelijk omdat het is ingesteld buiten de termijn voor het instellen van een beroep tot vernietiging bedoeld in artikel 3, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989. Het bestreden decreet is immers bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 23 augustus 2001. In dit verband zou enkel rekening dienen te worden gehouden met de latere bekendmaking van de bijlagen bij het decreet indien de partijen meer bepalingen aanvechten die vervat zijn in die bijlagen of indien wordt aangetoond, wat te dezen niet het geval is, dat zij, bij ontstentenis van de genoemde bijlagen, de draagwijdte van het decreet niet correct vermochten te beoordelen.

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen

B.4.1. De beroepen zijn ingesteld door verenigingen zonder winstoogmerk die onderwijsinstellingen zijn die niet door de overheid worden gesubsidieerd, enerzijds, en door een ouder van leerlingen die in een dergelijke instelling zijn ingeschreven, anderzijds.

B.4.2. Zowel uit de tekst als uit de parlementaire voorbereiding van het bestreden decreet volgt dat dit decreet niet rechtstreeks van toepassing is op de niet-gesubsidieerde onderwijsinstellingen.

B.4.3. Het Hof moet bijgevolg nagaan of de verzoekers er belang bij hebben de vernietiging ervan te vorderen.

In het arrest nr. 49/2001 van 18 april 2001 heeft het Hof het belang van de partijen die in onderhavige zaken verzoekers zijn erkend om met toepassing van artikel 87, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof tussen te komen in een beroep tot vernietiging van het decreet van de Franse Gemeenschap over de eindtermen dat evenmin op hen rechtstreeks van toepassing was. Het Hof hield rekening met artikel 4 van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 21 mei 1999 « tot vaststelling van de voorwaarden om

te kunnen voldoen aan de leerplicht door het verstrekken van onderwijs aan huis ». Dat artikel bepaalt dat de ouders ertoe verplicht zijn een onderwijs te verstrekken of te laten verstrekken van een niveau dat gelijkwaardig is met het peil dat opgelegd is aan de onderwijsinrichtingen georganiseerd, gesubsidieerd of erkend door de Franse Gemeenschap en dat beantwoordt aan de bepalingen van de artikelen 6, 8 en 16 van het decreet van 24 juli 1997 dat de prioritaire taken bepaalt van het basisonderwijs en van het secundair onderwijs en de structuren organiseert die het mogelijk maken ze uit te voeren.

Zulk een onrechtstreeks belang, dat het Hof als voldoende heeft erkend om tussen te komen aan de zijde van verzoekende partijen die zelf van een rechtstreeks belang deden blijken om het decreet van 26 april 1999 te bestrijden, volstaat niet om de vernietiging van het decreet van 19 juli 2001 te vorderen, omdat de verzoekende partijen onvoldoende aantonen in welke mate zij rechtstreeks en ongunstig - in tegenstelling met wat verkeerdelijk werd geschreven in B.3.2 en B.4.2 van het voormelde arrest nr. 49/2001 - zouden worden geraakt door het thans bestreden decreet.

B.4.4. Overigens merkt het Hof op dat het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 21 mei 1999 kon worden en is bestreden bij de Raad van State en dat een eventuele weigering van een afwijking eveneens het voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing en een beroep tot vernietiging bij de Raad van State.

B.4.5. De beroepen zijn niet ontvankelijk.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de beroepen.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 mei 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior